

Іноземна мова, на відміну від інших навчальних предметів, втілює собою як мету, так і засіб навчання. Мовленнєва спрямованість реалізується через спілкування, комунікацію. Примітна деталь: передусім викладач іноземної мови повинен володіти високим рівнем комунікативної компетентності, адже педагогічна діяльність використовує засоби і способи, що характерні для спілкування, а тому вона і вибудовується згідно законів комунікації. [4]. У сучасному інформаційному суспільстві, де основною цінністю є знання та інформація, одним з головних завдань є забезпечення здатності до інтеграції, структуризації і систематизації наявних знань та вмінь для вирішення реальних професійно-орієнтованих завдань є одним із критеріїв досягнення високого рівня формування моделі компетентного фахівця.

Список використаної літератури

1. Биркун Л.В. Комунікативні методи та матеріали для викладання англійської мови / Л.В. Биркун. – М.: Oxford University Press. – 2008. – 48 с.
2. Кухта І.В. Іншомовна компетентність у контексті формування комунікативної культури студентів у процесі вивчення іноземної мови / І.В.Кухта // Вісник Вінницького політехнічного інституту. – 2008. – №4. – С. 27–33.
3. Пассов Е.И. Коммуникативный метод обучения иноязычному говорению / Е.И. Пассов– М. : Просвещение. – 2011. – 223 с.
4. Родигіна І.В. Компетентісно-орієнтований підхід до навчання / І.В.Родигіна. – Харків: Основа, 2006. – 226 с.

СЕКЦІЯ 3

Публічне управління та публічна служба в країнах ЄС: досвід для України

Олександр АКІМОВ

к.держ.упр., заступник начальника відділу правового забезпечення Національної служби посередництва і примирення

Людмила АКІМОВА

к.е.н., доцент кафедри фінансів та економіки природокористування Національного університету водного господарства та природокористування

ВПЛИВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ НА РОЗВИТОК СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО ПРОЦЕСУ В УКРАЇНІ

Соціальні складові часто є спонукальним чинником політичних і економічних трансформацій, але фактична зміна в Україні політико-економічної трансформації суспільства та імітування реформ призвела до деградації суспільної свідомості. Політичне та економічне безладдя стало наслідком соціальної розбалансованості українського суспільства. При цьому процес переходу від централізовано-планової до ринкової економіки в Україні розвивається на фоні глобалізації світової економіки. Різниця в шляхах, методах і результатах перетворень в постсоціалістичних країнах обумовлені багатьма факторами економічного, політичного, історичного і культурного характеру. Між соціальним розвитком і ефективним управлінням є діалектичний взаємозв'язок, так як управління соціальними процесами – це мотивований вплив суб'єкта управління на реально існуючі суспільні відносини та процеси, що дозволяє відтворювати якісний стан соціальних об'єктів та забезпечувати перехід до якісно нового становища.

Соціально-економічні метаморфози в Україні на початкових етапах виглядали як необхідна практична міра в економіці для відходу від комуністичного минулого і гарантії необхідності політичних та ринкових перетворень. Трансформації соціально-економічної системи нашої країни і неоднозначність трактування поняття «соціально орієнтована ринкова економіка» приводить до дискусії щодо віднесення України до конкретного типу економіки. Такі сумніви можна виказати до багатьох країн пострадянського простору. Аналізуючи хід ринкових реформ в бувших соціалістичних країнах, В.Корнаї та Е.Л.Андрєєва називають ці країни «країнами з соціальними претензіями, але які не відповідають економічним можливостям» [3]. Аналогічні сумніви виникають і щодо віднесення України до країн з ринковою економікою. Адже фактично в країні сформувалася адміністративно-деформована ринкова економіка, яка проявляється, за словами О.Ю. Мамедова по таких напрямленнях: бюрократично-деформований ринок, монополістично-деформований ринок, недомонетарно-деформований ринок, недоринково-деформований ринок, кримінально-деформований ринок [6].

Специфіка трансформаційних процесів в Україні під впливом глобалізації залишає свій слід. Наприклад, в післявоєнній Європі послідовність основних етапів полягала спочатку у відновленні основних елементів ринку всередині

країн, потім в координації і кооперації економічної політики і лише після цього в масштабній інтеграції в світову економіку. В Східній Європі, і в Україні в тому числі, в 1990-рр послідовність була інша – спочатку відкриття економіки зовнішньому світу і лише потім зусилля створення нормальних ринкових інститутів всередині країни. В Західній Європі відновлення стосувалося передусім базових галузей економіки і лише потім трансформації фінансових систем. В Україні після розпаду Радянського Союзу була організована спроба шокового лікування фінансових систем замість стимулювання промисловості та сільського господарства. Криза економіки супроводжується деіндустріалізацією країни та деградацією її галузевих і міжгалузевих пропорцій. Швидко відкриття економіки для зовнішнього світу пов'язане з фундаментальними складнощами, які обумовлені тим, що інституціоналізація ринкових механізмів і зміна соціокультурних стереотипів господарської поведінки потребує часу та витрат.

Україна як суверенна держава живе в глобалізованому, взаємопов'язаному та взаємозалежному світі. Україна на початку ринкових перетворень мала значні можливості для розвитку своєї економіки. Було створено науково-технічний потенціал, який за багатьма характеристиками відповідав рівню розвинених країн світу. З окремих наукових напрямів, наприклад, з матеріалознавства, теоретичної фізики, математики, зварювального виробництва, біотехнологій Україна і зараз зберігає провідні позиції у світі. Але прогнози аналітиків про те, що Україна швидко піде шляхом соціально-економічного розвитку не виправдалися. Процес ринкових перетворень, з точки зору теорії управління, був невідпрацьований і методично необґрунтований, що призвело до падіння ВВП, скорочення обсягів високотехнологічних виробництв та науково-дослідної діяльності. Україна зіткнулася з великою кількістю труднощів системної трансформації. Оцінка соціально-економічних трансформацій в сучасних умовах повинна враховувати участь країни в світових ринках товарів та послуг, капіталу та робочої сили. Тому аналіз економічних можливостей України представлений такими блоками: участь у світових ринках; розвиток фінансового ринку; споживчий ринок; розвиток ринку праці та гарантій зайнятості. Поки що для української економіки характерне замкнуте коло: нерозвиненість фінансового ринку не може забезпечити вирішення поставлених проблем модернізації підприємств, а їх низька капіталізація через технічну відсталість не забезпечує розвиненість фондового ринку. При цьому ступінь зносу основних засобів країни складає 51,5%. Вихід на зарубіжні ринки позикового фінансування закритий для малого і середнього підприємництва. Необхідне принципове державне рішення про розвиток в країні самостійної фінансової системи [1]. Поки що побудова національної фінансової системи не є реальним пріоритетом державної економічної політики. Таким чином, українська фінансова система не справляється в необхідній мірі з організацією перерозподілу фінансових ресурсів і їх трансформацією, а рівень розвитку фінансової системи України не відповідає завданням прискореного економічного зростання.

Стратегічним курсом соціально-економічного розвитку України передбачено, що визначальним пріоритетом державного управління має стати структурна перебудова промисловості, розвиток інноваційної моделі економічного зростання, утвердження України як високотехнологічної держави. Обраний стратегічний курс на інноваційний розвиток ґрунтується на структурній перебудові економічних галузей, технологічному оновленню промисловості,

широкому використанні досягнень науки і техніки. Тому саме науково-технологічний потенціал здатний забезпечити економічний прогрес України. Структурні зміни і трансформаційні процеси в економіці визначаються перспективами розвитку в Україні неоекономіки і її участю в світовому ринку. Сьогодні поки що значення неоекономіки недооцінюється. Крім таких секторів, як освіта, наука, інформаційні технології, неоекономіка включає управління та інноваційні елементи всіх галузей економіки.

Отже, підводячи підсумки, слід зауважити, що реформування та перетворення суспільного устрою в державі суттєво змінили її економічне, соціальне та політичне життя. Населення живе в новій системі координат: різні форми власності, конкуренція за робочі місця, дохід, споживчі блага. Спад суспільного виробництва є наслідком таких структурних перетворень, які супроводжувалися скороченням виробництва продукції, що не відповідало потребам та вимогам ринку. Це мало спільний характер і було пов'язано в значній мірі з зниженням інвестиційної активності суб'єктів господарської діяльності а також з відмовою держави від управління суспільним виробництвом, від його регулювання на науковій основі, тобто на основі аналітичних досліджень, розробок, прогнозованих та планових матеріалів. Виходом в такій ситуації може стати вибір преференційних територій економічного розвитку з високою концентрацією соціального капіталу, високотехнологічною промисловістю і якісною інфраструктурою. В українських умовах неврахування соціально-культурного фактора при проведенні реформ привів до кризи, що вимагає активної державної підприємницької, конкурентної політики. Для цього державна управлінська політика повинна враховувати вплив глобалізації і глибокі ментальні основи населення країни.

Список використаної літератури

1. Annet Anthony. Reform in Europe: What Went Right? Finance and Development. 2010. Volume 43, Number 3. September.
2. The World Bank // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.worldbank.org/Kam.
3. Андреева Е.Л. Россия и Германия. Уроки трансформации социально ориентированной экономики: Монография / Е.Л. Андреева, Л.Е. Стровский. – М.: ЮНИТИ – ДАНА, 2007. – 191 с.
4. Гальчинський А. Стабільність гривні та проблема її забезпечення // Економіка України. – 2004. – № 4. – С. 4–11.
5. Державний комітет статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
6. Мамедов О.Ю. Смешанная экономика. – Ростов-н/Д: Феникс, 2001. – 318 с.